

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. A. K. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28.2.2017 r., 18.5.2017 r., 13.7.2017 r., 12.10.2017 r., 8.12.2017 r., 25.1.2018 r.

sprawy karnej

T. B.

syna Z. i T. z domu K., ur. (...) w G.,
zam. ul. (...), (...)-(...) N., G., obywatelstwa polskiego,
PESEL (...), nie karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) roku około godziny (...) w miejscowości (...) w domu przy ulicy (...) spowodował nieumyślne uszkodzenie ciała P. H. w ten sposób, że popchnął wymienionego w wyniku czego ten przewrócił się i doznał obrażeń ciała w postaci zgnieceniowego złamania kłykcia bocznego piszczeli lewej, powodując naruszenie czynności/funkcji narządu ruchu na okres powyżej 7 dni w znaczeniu kk **tj. o czyn z art. 157 § 1 i 3 k.k.**

o r z e k ł:

I. Przyjmując, że oskarżony **T. B.** swoim zachowaniem opisanym we wniosku prokuratora polegającym na tym, że w dniu (...) roku około godziny (...) w miejscowości (...) w domu przy ulicy (...), nie mając zamiaru popełnienia czynu zabronionego, spowodował nieumyślne uszkodzenie ciała P. H. w ten sposób, że popchnął wymienionego w wyniku czego ten przewrócił się i doznał obrażeń ciała w postaci zgnieceniowego złamania kłykcia bocznego piszczeli lewej, powodując naruszenie czynności/funkcji jego narządu ruchu na okres powyżej 7 dni, co oskarżony mógł i powinien przewidzieć, wyczerpał znamiona występku z art. 157 § 1 i 3 kk oraz przyjmując, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego P. H. w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych),

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) opłaty,

IV. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Dnia (...) r. około godziny (...) w miejscowości (...) w domu przy ulicy (...) P. H. montował drzwi do łazienki u swego klienta T. B.. W przypadku drzwi łazienkowych T. B. chciał złożyć reklamację. P. H. powiedział, że na potrzeby postępowania reklamacyjnego producent zażądał dostarczenia drzwi na oględziny. Z uwagi na to, że T. B. nie chciał się na to zgodzić P. H. zaproponował, że zabierze sporne drzwi, a następnie zamontuje drzwi zastępcze. Między mężczyznami wywiązała się rozmowa na temat tych drzwi. W pewnym momencie T. B. chwycił rękoma P. H. za szyję i pchnął go na ścianę z regipsu. P. H. w wyniku popchnięcia zahaczył plecami o drzwi, stracił równowagę, próbując się podeprzeć stanął na lewą nogę, która się wykrzywiła, po czym upadł na podłogę. T. B. podszedł do P. H. i uderzył z ręki w twarz. P. H. powiedział, że w tej sytuacji zawiadomi o całej sprawie Policję.

dowód: zeznania świadka P. H. (k. 4-5, k. 10-11 zbioru (...))

P. H. otrzymał od T. B. należną zapłatę za usługę, po czym wypisał mu kartę gwarancyjną. P. H. w trakcie tych czynności przebywał jeszcze u T. B. około godziny czasu.

dowód: zeznania świadka P. H. (k. 10v. zbioru (...))

Po wyjściu z domu T. B. P. H. pojechał samochodem do znajomej M. J. po klucze, a następnie w domu miał spotkanie z instalatorem pieca CO, po czym pojechał do innego klienta.

dowód: zeznania świadka P. H. (k. 5 zbioru (...), k. 88v.), zeznania świadka M. J. (k. 134v.-135), zeznania świadka A. K. (2) (k. 160)

W godzinach wieczornych z uwagi na zwiększający się ból P. H. udał się do szpitala w G..

dowód: zeznania świadka P. H. (k. 5 zbioru (...)), karta informacyjna (k. 152)

W wyniku zdarzenia z dnia (...) r. P. H. doznał zgniecieniowego złamania kośćlającego kłykcia bocznego piszczeli lewej, które naruszyło czynności/funkcji jego narządu ruchu na okres powyżej siedmiu dni.

dowód: opinia biegłego (k. 21, k. 37)

T. B. nie jest osobą karaną za przestępstwo.

dowód: zapytanie o karalność (k. 187)

Oskarżony **T. B.** zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego (k. 32-33, k. 41-42, k. 87-88, k. 116v.). Wsparciem dla wyjaśnień oskarżonego nie były zeznania świadka **D. K.** (k. 121v.-122), a także zeznania świadka **D. U.** (k. 134v.), gdyż nie byli oni bezpośrednimi obserwatorami zdarzenia, opierając swą wiedzę o jego przebiegu o przekaz oskarżonego. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż były one sprzeczne z zeznaniami świadka **P. H.** (k. 4-5, k. 10-11 zbioru (...), a także k. 41-42, k. 88-90v., k. 117-117v.). Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka. Świadek przed zdarzeniem nie znał oskarżonego, nie miał z nim żadnych sporów, konfliktów, więc nie miał interesu w złożeniu zeznań niekorzystnych dla oskarżonego. Zeznania świadka należy uznać za wiarygodne również z tego względu, że były kategoryczne i konsekwentne, a ewentualne sprzeczności w zeznaniach złożonych przez świadka w toku postępowania przygotowawczego oraz sądowego nie były istotne, a więc nie były tego rodzaju, aby podważały ich wiarygodność. Zeznania świadka zasługują na wiarygodność ponadto z tego względu, że znajdują wsparcie w zeznaniach świadka **M. H.** (k. 10-11 zbioru (...), a także k. 122), zeznaniach świadka **M. J.** (k. 134v.-135), zeznaniach świadka **A. K. (2)** (k. 160), którzy zeznali, że w dniu zdarzenia po wizycie w domu oskarżonego pokrzywdzony narzekał na ból lewej nogi. Dla oceny wiarygodności zeznań świadka P. H. większego znaczenia nie miał natomiast dowód z nagrania (k. 7) o treści zgodnej z protokołem oględzin (k. 23-24), gdyż nie dowód ten nie utrwalił fizycznego sposobu zachowania oskarżonego. Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie dał wiarę temu dowodowi z dokumentu prywatnego, a także innym dokumentom zgromadzonym w sprawie, gdyż ich autentyczności ani prawdziwości żadna ze stron postępowania, ani też Sąd z urzędu nie zakwestionował. Oceniając skutki zachowania oskarżonego Sąd

podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego z zakresu chirurgii dr nauk med. **A. W.** (k. 21, k. 37, k. 123, k. 159v.). Przytoczona opinie zostały wydane na podstawie całej dokumentacji lekarskiej zgromadzonej w sprawie, a więc nie tylko dokumentacji ze szpitala, ale także po zapoznaniu się ze zdjęciem RTG (k. 140). Z tego też względu wskazaną opinię biegłego należy uznać za pełną, a w jej treści nie ma sprzeczności.

T. B. został oskarżony o to, że w dniu (...) roku około godziny (...) w miejscowości (...) w domu przy ulicy (...) spowodował nieumyślne uszkodzenie ciała P. H. w ten sposób, że popchnął wymienionego w wyniku czego ten przewrócił się i doznał obrażeń ciała w postaci zgnieceniowego złamania kłykcia bocznego piszczeli lewej, powodując naruszenie czynności/funkcji narządu ruchu na okres powyżej 7 dni w znaczeniu kk **tj. o czyn z art. 157 § 1 i 3 k.k.**

Oskarżony **T. B.** w swych wyjaśnieniach nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępnego nie ulegało jednak wątpliwości. Wniosek ten wynikał z zeznań świadka **P. H.**, którym Sąd dał wiarę. Sąd podzielił wniosek wynikający z opinii biegłego z zakresu chirurgii dr nauk medycznych A. W. co do skutków zachowania oskarżonego dla zdrowia pokrzywdzonego. Na podstawie tych dowodów sąd przyjął, że oskarżony nie miał zamiaru popełnienia czynu zabronionego określonego w art. 157 § 1 k.k., lecz popełnił ten czyn wskutek popchnięcia pokrzywdzonego skutkującego jego przewróceniem się, co doprowadziło do powstania u niego obrażenia ciała w postaci zgnieceniowego złamania kośćlaviącego kłykcia bocznego piszczeli lewej, które naruszyło czynności/funkcji jego narządu ruchu na okres powyżej siedmiu dni. Oskarżony mógł i powinien przewidzieć, że w wyniku jego działania polegającego na popchnięciu pokrzywdzonego ten przewróci się i w efekcie dozna złamania piszczeli lewej. Mając na uwadze okoliczności, w jakich doszło do tego popchnięcia, a więc w mieszkaniu o niewielkiej powierzchni, gdzie znajdowały się różne urządzenia codziennego użytku, nie sposób uznać, aby skutek taki był obiektywnie, jak i subiektywnie z punktu widzenia oskarżonego nie do przewidzenia. Z tych też względów Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zabronionego określonego w art. 157 § 3 w zw. z art. 157 § 1 k.k.

Przestępstwo przewidziane w art. 157 § 3 k.k. zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do roku. Z uwagi na zagrożenie ustawowe przypisanego oskarżonemu przestępstwa Sąd rozważał możliwość zastosowania wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Niewątpliwie narząd ruchu ciała jest istotny w życiu każdego człowieka i naruszenie czynności, funkcji tego narządu było określoną dolegliwością dla pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu znaczenie naruszonego narządu nie sprzeciwiało się jednak ocenie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie był znaczny. Ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego musiała wszakże mieć charakter kompleksowy, a więc uwzględniający wszystkie okoliczności stanowiące jego wyznaczniki określone w art. 115 § 2 k.k., a nie mogła być ograniczona tylko do obrażenia ciała doznanego przez pokrzywdzonego. Za przyjętą przez sąd oceną przemawiał sposób działania sprawcy, a mianowicie okoliczność, że skutek na zdrowiu pokrzywdzonego został wywołany jednym zachowaniem oskarżonego polegającym na popchnięciu pokrzywdzonego. Za oceną, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny przemawiały także okoliczności popełnienia czynu, który został popełniony w trakcie awantury słownej pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzonym. Zdaniem Sądu stopień winy oskarżonego także nie był znaczny. Należy w tym miejscu przypomnieć, że jak wynika z materiału dowodowego oskarżony nie miał zamiaru popełnienia tego czynu, lecz popełnił go z winy nieumyślnej, mając możliwość i powinność przewidywania, że w wyniku popchnięcia pokrzywdzony się przewróci, co doprowadzi do złamania kłykcia bocznego piszczeli lewej, powodującego naruszenie czynności/funkcji narządu ruchu na okres powyżej siedmiu dni. Z tych wszystkich względów Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres 1 roku próby, o czym orzeczono na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. jak w punkcie I-szym wyroku.

Sąd na podstawie art. 67 § 3 k.k. w punkcie II-gim wyroku orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego poprzez zobowiązanie oskarżonego do zapłaty na jego rzecz kwoty 2.000 złotych. Z ustaleń faktycznych wynika, że pokrzywdzony w wyniku zachowania oskarżonego doznał naruszenia czynności narządu ruchu na okres powyżej siedmiu dni. Niewątpliwie doznanie tych obrażeń musiało wiązać się dla niego z cierpieniami psychicznymi. Całości krzywdy doznanej przez pokrzywdzonego nie udało się ustalić w tym postępowaniu. Dlatego też, jeżeli pokrzywdzony uważa, że wymiar nawiązki orzeczony w wyroku jest nieadekwatny do wysokości krzywdy, ma

możliwość dochodzenia zaspokojenia dalszej części zadośćuczynienia w postępowaniu cywilnym. Nawiązka orzeczona w wyroku ma na celu głównie zadośćuczynienie pokrzywdzonemu doznanej przez niego krzywdy. Nawiązka ta nie pokrywa natomiast szkody doznanej przez pokrzywdzonego w wyniku np. utraconych korzyści finansowych w związku z brakiem zdolności do pracy w okresie, gdy czynności narządu ruchu pokrzywdzonego były naruszone, gdyż materiał dowodowy przedstawiony przez oskarżenie był niewystarczający do dokonania odpowiednich, jednoznacznych, ustaleń w tym zakresie. Należy zwrócić uwagę, że nie zachodził w tej sprawie wyjątkowy, szczególnie uzasadniający wypadek uzasadniający inicjatywę sądu z urzędu w zakresie okoliczności dotyczących szkody (art. 167 § 1 zd. 3 k.p.k.), gdyż oskarżyciel posiłkowy korzystał z pomocy fachowego pełnomocnika.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) sąd w punkcie III-cim wyroku zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 60 zł, gdyż jego miesięczne dochody pozwalają na jej uiszczenie.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie IV-tym wyroku zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie fakt, iż ma on na utrzymaniu małoletnie dziecko, na której utrzymanie musiłożyć określone środki finansowe (k. 32).